

γιὰ τὸ γενεκὸ καλό. Πρώτη φορὰ τότε ἔγινε δουλειά γιὰ τὴ γεωργία, κοιταχτήκανε τὰ συμφέροντά της μ' ἔνα τέτοιον τρόπον ποὺ, ἀν δικαιολογήσετε ἡ φροντίδη ἐκείνη, σήμερα δὲ θὰ ὑπαρχεί γεωργικὴ δυστυχία σ', αὐτὸ τὸ βαθμὸ ποὺ φέρνει τὴν ἀπελπισία. Τότες μπῆκε τάξη στὰ οἰκονομικὰ, ἀνέστανε δὲ κόσμος ἀπὸ τὴν τυραννία τῆς δικαιοσύνης ποὺ χρόνια τόνε βασάνιζε, εἰδὲ διοίκηση τῆς προσκοπῆς κι' δχι γενεκὸ ξεχαρβάλωμα. 'Ο Βιθυνὸς ἥρθε γιὰ νὰ μὴν ἀφῆσῃ τίποτες στὸν τόπο του. 'Ο, τι ἔγινε γιὰ τὴ Γεωργία αὐτὸς τὸ ξεθεμέλιωσε. Τὰ οἰκονομικὰ τ' ἀπορήμακε, ἔκαμε τὰ δικαστήρια ποὺ νὰ τὰ τρέμῃ ἡ φτωχολογία, καὶ γιὰ νὰ κερδίσῃ στὶς ἐκλογὲς τὸ κόμμα ποὺ ὑποστήριζε, ἔχετε τότο αἷμα ποὺ δλοὶ οἱ κακούργοι τῆς Σάμους δὲν ἔχουσανε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ στάθηκε τὴ Ηγεμονία.

Τὴν ἐλεεινὴ κατάσταση τοῦ Τόπου μᾶς δλοὶ τὴν εἶδαν μὲ τρόμο. Ποὺ θὰ πηγαίνωμε ἀν βαστοῦσε ἀκόμα ἐκεῖνο τὸ κακό; Δὲν ἐπρεπε νέχ φύγη δὲ Βιθυνὸς μόνο γιατὶ εἶταν δὲ περισσότερο ἐνοχὸς δλης αὐτῆς τῆς κακουργίας καὶ τῆς παρακούσιας. 'Επρεπε νὰ ζητηθῇ, δο τὸ εἶταν βολετό, 'Ηγεμόνας ποὺ κι' ἀξιοπρέπεια νάχῃ καὶ καλὴ θέληση, γιὰ τὸν τόπο ποὺ θὰ κυβερνοῦμε, καὶ δλα τὰ πνευματικὰ χαρίσματα ποὺ θὰ μπορέσουμε νὰ σταθῇ ἀξιος τῆς ἀποστολῆς του καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ διδηγήσῃ τὸν τόπο στὴν προκοπή καὶ στὴν καλοτυχία. 'Απὸ ἔνα ηγεμόνα ποὺ χλιδιούς ἔκειτελισμούς μποροῦσε νὰ χωνέψῃ καὶ χλιδια κακὰ νὰ κάμῃ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βασταχτῇ στὸν ηγεμονικὸ του θρόνο, βέβαια τέτοια δουλειά δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ. Εἴπαμε νάρχισσομε καινούργια ζωή. Μιὰ καὶ γνωρίσαμε τὴν κατάστασή μας, κάμποσο ἄργα, ἐπρεπε νὲ τὴ διορθώσουμε καὶ νὰ καλλιτερέψουμε τὴν τύλη τοῦ νησιοῦ μας. 'Όχι μόνο σ' αὐτὴ τὴν ἐργασία δὲ θὰ μποροῦσε νάρθη βοηθὸς καὶ συνεργάτης δὲ Βιθυνὸς, μὲ καὶ θὰ προσπαθοῦσε κακὸ νὰ κάμῃ, γιατὶ δὲν εἶχε μέτα του ψυχὴ ποὺ νὰ χαίρεται καὶ νὰ συντελῇ στὸ καλό.

'Ο καινούριος ηγεμόνας ποὺ θὰ μᾶς ἔρθῃ ἔχει πολλὰ νὰ κάμῃ, γιὰ πολὺ ἀν φροντίσῃ. Γιὰ τὴ Γεωργία, γιὰ τὰ οἰκονομικὰ, γιὰ τὴ διοίκηση, γιὰ τὴ δικαιοσύνη. Θαύρη πάντα στὸ πλευρό του ἔνα κόμμα ποὺ δλη τὴ φιλοτιμία τὴν ἔχει νὰ ἐργασθῇ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ τόπου. 'Όλα δὲν ἔκαρπισανται ἀπὸ τὸν ηγεμόνα. Μὰ τὸ μεγαλείτερο μέρος εἶναι στὴ δικῆ του ἐνέργεια καὶ στὴν καλή του θέληση. 'Οταν δὲν αχτίῃ κι' δἄλλος γκρεμνὴ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ προκοπή.

'Υπάρχουν κι' ἄλλα ζητήματα ποὺ θὰ απαιτήσουν τὴν προσοχὴ τοῦ νέου μας Ηγεμόνα. Εἶναι τὰ ζητήματα ποὺ ἐνδιαφέρεται δλη τὴ Σάμος. Στὰ χέρια ἔνδες ἀνθρώπου σὰν τὸν Καραθεοδωρῆ μὲ γνωστὰ αἰσθήματα φιλογενείας, δὲν μποροῦν παρὰ νὰ ἐπιτύχουν. 'Αλλοι ηγεμόνες σὲ τέτοιες περίστασες ἀντὶ νὰ πάρουν τὸ μέρος τοῦ τόπου ποὺ κυβερνοῦται, φροντίζανε νὰ τόνε ραδιούργησουν καὶ νὰ τόνε βλάψουν. 'Ο Καραθεοδωρῆς ἀνάγκη δὲν ἔχει νὰ πουλήσῃ δουλεψὴ ἐκεῖ ποὺ δὲν πρέπει. Μόνο τὸν τόπο ποὺ θὰ κυβερνήσῃ ἔχει νὰ κοιτάξῃ καὶ μόνο στὰ συμφέροντά του θὰ προσέξῃ κι' αὐτὰ θὰ θελήσῃ νὰ προστατέψῃ. 'Οταν ἔλθῃ ἐδῶ κάτω θὰ πούμε ποιά εἶναι αὐτὰ τὰ ζητήματα.

## Ο ΝΟΥΜΑΣ

### ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

#### ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ Εξωτερικὸ Φρ. 10. 10.

#### 20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

**ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ:** Στὰ κιδοκια τῆς Ηλατείας Συντάγματος, 'Ομόνοιας, 'Υπουργείου Οικονομικῶν, Σταθμοῦ Γροχοδρομοῦ ('Οφθαλματρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ Υπόγειου Σιδηροδρομοῦ ('Ομόνοια), Στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Ηλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Εστίας Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (δόδες Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλῆ).

Η συντρομηὶ πλεούνεται μπροστὰ κι' εἶναι ἐνδε χρόνου πάντα.

μὲ τὴν ἀλύγιστη λογική. Ζεῖ μοναχὰ δτοιος ἐλπίζει, καὶ κεῖνο ποὺ μᾶς χρειάζεται πρῶτα πρῶτα σήμερα, τὴν ἐλπίδα, μᾶς τὸ δίνει μὲ τὴ σοφὴ μελέτη του. Βλογημένος δτοιος προσκαλεῖ τὴν ἀπογοητεύην ψυχὴ μας σὲ ζωοδότρα κονωπιά.

#### ΚΑΙΡΟΣ

εῖτανε νάκούσουμε, τοι: σὰν ξεκούρασμα ὑστερ ἀπὸ τὰ Βιωργάρικα καὶ τὰλλα τέχθρα τοῦ Φιλάρετου, τὴ μελένια φωνὴ τοῦ Timeson μὲ τὰ περίορμα «Ἐπιστολαὶ πρὸς Ιηδα» ποὺ στολίζουν τὶς πρῶτες σελίδες τῆς «Ἀκρόπολης». Ο κ. Timeson γιὰ δοὺς ἔχουνε ζυγώσει τὰ σκράντα εἶναι μὲ γλυκιὰ θύμηση τῆς παιδιάτικης ήλικίας τους ποὺ τοὺς νανούριζε δι μελένιος ἀρθρογράφος μὲ τὰ ἀξεροφούσκωμένα ἀρθρὰ του καὶ μὲ τὸν περίφημο «Γιάννο» του — κάπιο θήογραφικὸ τάχχο ωμαντζὸ ποὺ δι μεκχρίτης δι «Ραμπαγάδης» τούς γχραχτηρίζει γιὰ γνησιώτατο γάρος.

Τώρα δὲν ζέρουμε πῶς θὰ χρηγτηριστοῦν ἀπὸ τοὺς γιατροὺς οἱ «Ἐπιστολαὶ πρὸς Ιηδα» ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη ἀράβα τους ἴσχει τὸν τελευταῖα θυμίζουν τὰ ἀμύμητά του κι ἀξέχαστα «Γνόφος καὶ ζόφος, σκότος καὶ ἔρεος, ἀπελπισία καὶ ἀπογέτευσίς». Ο κ. Timeson, βεβκιώνουν οἱ ὑπὲρ τὰ τρικοντά γεγονότες, μᾶς ξαναπαρουσιάστηκε σωστὸς Βρουκόλακας, μὲ τὴν ίδια γλώσσα καὶ τὰ ιδια φρεσκάτα τοῦ 87.

#### ΣΤΗΝ «ΕΣΤΙΑ»

τοῦ περασμένου Σεπτέμβρου (26 τοῦ Τριγητῆ, σελ. 2, στήλ. 2) δημοσιεύτηκε τὸ ἀκόλουθο γράμμα τοῦ συνεργάτη μας Γιάννη Περγαλίτη.

Φιλάτη της «Εστίας»,

Άροῦ πρῶτα πολυευχαριστίων τὸν καλὸν μας Σαμπρόδη γιὰ τὰ έσχα τριστοῦν προχθεσινήν «Ἐστία», σπεύδω νὰ κάμψημεν ἀποχρατητη δύρθωσην. Καίνα τραγούδι μου, μὲ κκνένα, εἶτε ἀπὸ τὴν ἀφορθασῆς ἀπνεύσεως μου εἶτε ἀπὸ τὴν παράξειης γιώσσας μου κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ποὺ δημοσιεύω, κανένα μου τραγούδι τῆς 'Ακρογαλιάς δὲν έδημοσιεύτηκε στὸ «Νουμᾶ» :

Όλα δσα δι «Νουμᾶ» είχε τὴν καλούν μας Σαμπρόδη γιὰ τὰ έσχα τριστοῦν προχθεσινή — ἐκτὸς δύο ἀδημοσιεύτων, μὲ πολὺ ἀπλῶν — τὰ έδημοσιεύσε πρῶτα καὶ ἀπὸ τὰ πρῶτα μου χρόνια τὰ παλιὰ (δηλαδὴ πρὸ ἐπτὰ χρόνων) ἡ ἀγαπητὴ «Ἐστία». Λοιπὸν μὴ ἀδικεῖτε, φίλοι μου, τὸν ποιητὴ καὶ μὴν τὸν ἀνεβάσετε στὸ σκαλοπάτι τοῦ «Νουμᾶ», χωρὶς κανένα λόγο... ἐκτὸς ἂν δὲν εἶτε δι Σαμπρόδη διαβάσει στὴν «Ἐστία» ὅλα μου τὰ Τραγούδια τῆς 'Ακρογαλιάς.

Μὲ ἀδελφικὴ ἀγάπη

Γ. ΗΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Σπέτσες, Αὔγ. 106.

«Ἐχονν δμως κι ἄλλο χάρισμα μεγάλο τὰ Πολιτικὰ γράμματα» δὲ μχρεμίζουνε μοναχὰ, μὲ κι ἀρασταίνουνε ἀπὸ τὴ σαπίλα βγάζουν τὴ ζωὴ κι ἄπὸ τὸ σκοτάδι γεννάνε τὸ φῶς. Γηρεμιστής καὶ πλάστης μαζὶ δι συνεργάτης μας. Πιατὶ γηρεμίζουντα τὰ σανδρὸ εἰδωλα καθαρίζει τὸν τόπο ποὺ θὰ φεμελιωθεῖ πάνου σ' αὐτὸν τὸ Παλάτι τῆς 'Αλήθειας, η δόξα τῆς Φυλῆς μας. Δὲ μᾶς λείπει η Ζωὴ, καὶ τὸ πιστεύοντας ἀφοῦ δὲ μᾶς τὸ φωνάζει, σὰ ρήτορας σὲ συλλαλητήριο, μὲ παχιὰ μὰ πούφια λόγια, ἀλλὰ μᾶς τάποδείχνει μὲ τὴν ιστορία καὶ

δὲν τὴ διαβάσαμε τὴν κριτικὴ τοῦ Σαμπρόδη, μὲ δὲν εἶται κι ἀποχραίτητο, ἀφοῦ ἀπὸ τὸ γράμμα αὐτὸ φάνεται πόσα καλοσυνείδητα μιλάνε οἱ φημερίδες δταν κοροϊδεύουν ποιήματα ποὺ ἔτυχε νὰ τέχουν οἱ ίδιες δημοσιεύεντα. 'Οσο γιὰ τὰ φιλολογικὰ γοῦστα τοῦ κ. Σαμπρόδη δὲ λέμε τίποτα εἶναι τόσο καλὸ παιδὶ δι Χρυσάνθης ποὺ δὲν ἔχει νὰ ζεσκεπέζουνται καὶ τὰ γοῦστα του. Τὸ «σκαλοπάτι τοῦ Νουμᾶ»

δρισμένα δὲν τόχει γράψει ο Περγιαλίτης. Θάναι κανένα άπο τα τουρσοποιημένα χαριτολογήματα του κ. Κύρου.

EIXAME

χρένια νὰν τάκούσουμε πώς ο κ. Σαπουντζάκης καταστρέψει τὸ στρατὸ καὶ νὰ ποὺ ἄρθε νὰ μᾶς τὸ ζαναπέι, υστερ' ἀπὸ τάποκαλυπτικὰ καὶ ξεκαρδιστικὰ ἄρθρα τοῦ κ. Καδρώνη, ἡ «Ἀκρόπολη» σὲ τειρὰ ἄρθρα μὲ χτυπητοὺς τίτλους; «Ο Ἔκπτωτος Αὐτοκράτωρ» «ὁ Γαργαντούας», καὶ τὰ ρέστα.

Φοβούμαστε μήπως ἡ «Ἀκρόπολη», δέσι γερά καὶ καλογοριμένα καὶ ἐν εἶναι τάρθρων της, κατορθώνει τὸ ἀντίθετο ἀπὸ κεῖνα ποὺ ζητάει — κατορθώνει δῆλη νὰ μεγαλοποιήσει τὸν κ. Σαπουντζάκη, νὰ μᾶς τὸν παρουσιάσει σωστὸ γίγαντα, ἀντὶ νὰν τὸν κανοποιήσει, νάν τὸν κουρελιάσσει, νὰν τὸν σθήσει.

Γιατὶ ὅτα μᾶς λέει πῶς ο κ. Σαπουντζάκης ἔφερε τὴν καταστροφὴν τοῦ 97, πῶς ο κ. Σ. εἶναι ἡ ἀφερμή ποὺ δὲν ἔχουμε στρατὸ στήμερα, πῶς ο κ. Σ. ἔσπρωξε τὸ ἔθνος στὴ σγεζενή καταντιὰ του, εἶναι τὸ ἕδιο σὰ νὰ μᾶς λέει πῶς οι λείψει οι κ. Σαπουντζάκης ἀπὸ τὴν μέση ἡ ἥμα τάπεφαστεις νάλλαξει πολιτικὴ καὶ νὰ σώσει τὸ ἔθνος, πάσι πιὰ, νὰ σωτηρία μας εἶναι σίγουρη.

Μὰ εἶναι νὰ ξεκαρδίζεται κανεὶς μὲ τέτια συμπεράσματα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἡ «Ἀκρόπολη» θὰν τὴν ἐπαθε, γιατὶ δῆλο τὸ ζέρουμε πῶς υστερά ἀπὸ τὸν πόλεμο γεννηθήκανε δύο κέρματα στρατιωτικὰ, ποὺ τὸ ἔνα θέλει Μόλτκε τὸν κ. Σαπουντζάκη καὶ τὸ ἄλλο δὲν τὸν παραδέχεται οὕτε μὲ τὶς στρατιώτικὲς γνῶσεις Ζουλαχμάκη — καὶ ἡ «Ἀκρόπολη» φαίνεται θέπτεις στὴ πατριωτικὰ βρόγια τοῦ δεύτερου.

ΜΗΟΡΕΙ

νάναι ὅσο θέλει δημοκράτης ο κ. Γ. Φιλάρετος (δικηγόρος, πατριώτης καὶ κάποτες καὶ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης), μὰ στήμερα μὲ τάρθρα ποὺ δημοσιεύει στὸ «Ἀστυ», καὶ μάλιστα μὲ κεῖνα ποὺ δημοσιεύει μὲ πλατιές γραμμές καὶ μὲ γαύρα φημιά στὸ «Ἀστυ» τῆς περασμένης Δευτέρας, μᾶς παρουσιάζεται δημοκόπος τῆς τελευταίας σειρᾶς καὶ φαρλατὰς ἀπὸ κείνους δὲ ποὺ βραίνουνε στὰ πολιτικὰ συλλαλητήρια.

Ο κ. Φιλάρετος βρίζει τὸ Βασιλιά γιατὶ ταξίδευε, βρίζει τὸ Θεοτόκη γιατὶ κατεβαίνει τὸ βράδι στὸ Φάληρο, βρίζει τὸ Βοκοτόπουλο γιατὶ ζητάει νὰ φυλακίσει τοὺς ἀδιάντροπους ρήτορες τοῦ συλλαλητήριου, βρίζει τὸν κόσμο ποὺ πηγαίνει τὰ θέατρα, βρίζει ἀκόμα καὶ τὸν οὐρανὸ ποὺ εἶναι «ώραίος καὶ αἴθριος».

Ἐμεῖς δὲ λέμε πῶς δὲν ἔκκειν ἀσκημένης ο Α. Μ. νὰ ταξίδεψει, οὕτε δὲ οὐρανὸς νὰ εἶναι αἴθριος κι ὅχι συνεργισμένος. Θὰ παρακαλέσουμε ὅμως τοὺς κ. κ. Βουτσινᾶ καὶ Παπαντωνίου ποὺ διευτύνουν τὸ «Ἀστυ» καὶ τυπώνουνε μὲ τέσσα μπιχλιμπίδια καὶ τέσσα ραταπλάν τάρθρα του, νάν τοὺς ρωτήσουν·

1) «Οταν εἶταν ἡ ἀφεντιά του Ὑπουργὸς καὶ δριστήρης πίστη στὸ Βασιλιά κτλ. ξακολουθοῦσε ἀκόμα νάναι δημοκράτης;

2) «Οταν εἶταν Ὑπουργὸς, σκέφτηκε νὰ ἐμπιδεῖται τὴν Α. Μ. ἀπὸ τὰ τεξίδια του;

3) «Οταν εἶταν Ὑπουργὸς, τὶς θραδινές του τὶς περνοῦσε σὲ κανένα κελλὶ μοναστηρίου καὶ δὲν κατέβαινε ποτὲ στὸ Φάληρο;

4) «Οταν εἶταν ἀπιτέλευς Ὑπουργὸς, πῶς δού-

λεψε γιὰ νὰ διορθώσει αὐτὸ τὸ συφοριασμένο ρωματίκο ποὺ τόσο τὸν ἀπελπίζει σήμερα;

Μοναχὸς ὅταν ἀπαντήσει σ' δὲν' αὐτὰ, θὰ μπορέσουμε καὶ ἔμεις νὰ διαβάσουμε καὶ νὰ πιστέψουμε τάρθρα του. Σήμερα τὰ πετοῦμε στὰ σκουπίδια.

## ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΚΡΙΝΑ

Nάν' τὸ ρόδο μὲ τὸ κρίνο  
Πάντα ίνθύμηση πικρή.

\*. Τυπάλδος.

Τοῦ απρίλιομίλητου ίδουνα υπόσιον τὸ παίνεμά του, Καὶ στὴ θωριά δου ἀνθίζανε τὰ ρόδα τοῦ Μαγιού Στὸ πρόσωπό σου ὡς χύνηκεν η ὅψη τοῦ θανάτου Εγένηκαν τὰ φύδα σου κρινάκια τοῦ γαλοῦ.

Καὶ τρέχω στὶς ἐνθύμησεις, τρέχω στὰ περασμένα Στὰ γέλοια ποὺ σαβάνωσαν οἱ ἀσάλευτες διωπές, Καὶ νὰ σκοτώσω πολεμώ τὸ ωἰρο, τὰ τειμωνήμενα.

«Ομως τοῦ κάκου τῆς ψυχῆς δὲ σύνουνον οἱ φωνές!

\*

Λειτούργοντας διατάραντα τὸ υπέρ της ρητορίας, καὶ πάρα μὲ τὸ λιγερδό κορμάκι, τρισάλοι μου! Λειτούργοντας διατάραντα τὸ ωἰρο, τὰ τειμωνήμενα.

Μὰ διόρθωροι μαζί μ' αὐτὸ κυλᾶν κ' αἱρισμοί μου.

\*

Ω διαβατάρικη εύτυχια! Μ' ἐκείνη χέρι, χέρι,  
Ἐπέρναζα τὴν λαγγαδιά κάκε πουρνό, πουρνό.  
Τώρα μὲ θάψην ἀνέκφραστη (καινούργιο μου εἶναι ταῖρη)  
Μέσο τὴν βαθειά μεσανυχτα τὴν λαγγαδιά περνῶ.

\*

Κι' ὅταν γιομόζει με δ καίμδος, κι' ὅταν φωνάζω ἐκεῖνη, Καὶ νὰ γροικήσω καρπερῶ τὴ γόνοσα τὴ φωνή,  
Σανούγιο νὰ σκορπίζονται τῆς δεματιᾶς οἱ θρηνοί,  
Καὶ τῆς πλατιᾶς τῆς θαλασσας οἱ πόνοι κ' οἱ καϊμοί.

Κι' όλα τὰ δέντρα τὰ ξυπνῶ τὴ χιονοκλῶνα λεῦκα,  
Καὶ τὴν ιτιά, τὴν φλόγα της πεύ σθει στὴν ποταμά,  
Κι' αὐτὸ, πεύ παντ' ἀργομάτικον μεσημερίς, τὰ πεύκα.  
Κ' όλα μου ψιθυρίζουνε: μήν τὴν προσμένεις πά.

\*

Ω λέαντρε, τὴ θάλασσα περνοῦσες, στὴν Ἡρῷ  
Νάρβωδης τὴν ἀγκάλη σου, νάρβωδης τὰ φίλια σου!  
Ψήτον μικρὸ τὸ πέρασμα, τὸ πέλαγος ἀρμυρό,  
Κι' δύσρυγος πάνε σιμά τῆς ἀγαπητικῆς σου.

Μὰ ἐμένα δύσργος τῆς Ηρῷς εἶναι πολὺ μακριά μου,  
Δὲ δύναμαι νὰ έτσω την, οὐδὲ καὶ νὰ τὴ ζῷ,  
Καὶ πὲτρού μέσα σὲ πέλαγος δέπο τὰ δάκρυά μου,  
Σὲ πέλαγος δὲ πέτρο μου κι' αἴτ' τὸν καΐμδο πικρό

\*

Κλειστηκὲ ή θέλα τοῦ ἕπιτοι, μὲ μησαν σὲ φίλοι  
Μάγδαπας, ροδοπρόσωπη, κι' η ζήση μου χρυσή.  
Μὰ κάποτε πεύ τραγιὰ ξεψήχασε στὸ δεῖπνο  
Ο γηλός, κρινοπρόσωπη, μάρνηθηκες κι' έσσε!

Μάρνηθηκες κι' αγάπησες κάποιον λεβέντην δόλο  
Στὴ μέση του εἶχε δρέπανο ζωσμένο γιὰ σπαθί,  
Κ' εἶταν δὲ βράδι μοστικός σημάδι τρισμεγδο  
Στὴν δύη του ἀντιχτίπαγε: Καὶ φεύγατε μαζύ.

Καὶ τώρα, μόνος, έρημις, δὲν ξέρω ποὺ νάρδεω  
Πάντα γυρέωνες στὴ γῆ, στὸν οὐρανὸ,  
Απέραντη μιὰ συφορὰ μὲ ζώνει νὰ φωνάξω!  
Κ' ένας καϊμὸς κυκλώνει με τρανός νὰ βουθαβῶ...

ΔΕΑΝΤΡΟΣ ΠΑΔΑΜΑΣ

## ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ

### ΔΗΓΗΜΑΤΑ ΚΩΣΤΑ ΠΑΡΟΡΙΤΗ

(Γράμμα τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ)

'Αγαπητὲ φίλε,

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ βιβλίο σου καὶ μάλιστα σ' εὐγνωμονῶ γιὰ τὴ χερὰ ποὺ μοῦ προξένησε τὸ διαβάσμα του. Εἴδαλα κατὰ μέρος κάποια ἀλλα μου διαβάσματα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ἀπὸ τὰ πιὸ ἀκριβέα μου καὶ τὰ λησμόνησα ἐκεῖνα ἀπάνω στὶς σελίδες σου, καὶ τὰ πέρασα τὰ διηγήματά σου, ἵ, ἀν θέλησ, πέρασα ἀπὸ τὰ διηγήματά σου, καθὼς περνᾷ κανεὶς τὴν ὥρα αὐτῆς τὴν καλοκαιρινὴν ἀπὸ κανένα δροσόλουστο νησάκι τοῦ Αιγαίου, καὶ μένει διὸ τρεῖς μέρες, καὶ ζῇ μιὰ ζωστὴ στὴν ἅρη μιὰς θαλασσούλας, μέσα σὲ καποτες χρυσαυγοῦλες χαρογέλουσες καὶ σὲ κάποια δεληνὰ δακρυσμένα, μιὰ ζωὴ κεντισμένη ἀπὸ μιὰ μελαγχολία γλυκύτατη, πιὸ γλυκειά κι ἀπὸ τὴ χαρὰ.

Πάντα μοῦ φαίνεται τὸ διηγήμα προστὰ στὸ πολυσέλιδο υθιστόρημα ἐτι τὸ στήνετο προστὰ στὸ ποληματία. Τὸ ξεχωρίσμα κατὸ ζωτρότατα μοῦ παρουσιάστε τώρα μὲ τὰ κομμάτια τῆς «Ζωῆς τοῦ Δειλινοῦ». Βέβαια τάχετε συνθέσεις δόλα αὐτὰ τὰ ὀλυγοσέλιδα πραγματάκια μὲ τὴ μαστοριὰ τοῦ σονετογράφου. Τὰ συνθέσεις μὲ τὸν πραγματισμὸ μαζί καὶ μὲ τὴν πολημ., μὲ τὴ ζωὴ καὶ μὲ τὸν ιτανό, καὶ πού κάποιο φτάνετε ὡς τὸ μυστικόμο, ἀλλοῦ σᾶς συνεπάρνεις γιὰ μιὰ στιγμὴ ἱνας πανθεισμός, ἔνα λεπτὸ ἀκέραιο πεσσηματικὸ φυτάκι μέσα τους, μιὰ δακρυολευστόμην μελαγχολία ποὺ ποτὲ δὲν ξεπάσει, τὴ συγνεφιάζεις κι ἀπάνω σ' δόλα αὐτὰ κάποιο μέτρο καὶ κάποιο συγκρατήμα τὴν κύτια καὶ σὲ ή μορφή, στὴ σκέψη καὶ στὴ γλώσσα, ἔνας ἀπλὸς δημοσικὸς νεαστικισμός.

Οι ταπεινοὶ σᾶς τυγκώνουν, οἱ βασανισμένοι ταπεινοί, καὶ γυναρίζεται συχνά μέσα σ' αὐτὰ νὰ δίνετε τὸν τόπο τῆς πραγματίας, τῆς θμοια σπαραχτικῆς ποὺ εἰν' οἱ πέρισσες της σῆ: οἱ κλεσιοί τοῦ Ατρείδες καὶ Λαεδακίδες, μὲ δὲ Κόστας κι δὲ Παύλος, ἐγώ καὶ οὐν. Τὸ «στὴ φτάνη», «δὲ Χατζῆς», «τὸ Τσαγκρά Τσούκηρας», «τὸ Γατάκι», «Μὲ τὸ αίμα», τὰ «Κόκκινα τριαντάφυλλα», κι δὲ «Κουτσοβασίλης», χαραχτήκανε βαθύτατα μέσα μου καὶ θέλεις νὰ μιλήσουμε ξεχωριστὰ γιὰ τὸ καθίνα ἀπ' αὐτα, ἀν ξανανταρμωθούμε. Τώρα τὰ συντροφάτατα αὐτὰ καὶ βιαστικάτατα γιὰ τὸ βιβλίο σας ποὺ τόσο τημῆ τὴ συ